

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

6 iulie 2023 *

„Trimitere preliminară – Cooperare polițienească și judiciară în materie penală – Mandat european de arestare – Decizia-cadru 2002/584/JAI – Articolul 27 – Urmărire penală pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării, alta decât cea care a motivat această predare – Cerere de consimțământ adresată autorității judiciare de executare – Mandat european de arestare emis de procurorul unui stat membru care nu are calitate de autoritate judiciară emitentă – Consecințe asupra cererii de consimțământ”

În cauza C-142/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda), prin decizia din 25 februarie 2022, primită de Curte la 2 martie 2022, în procedura

OE

împotriva

Minister for Justice and Equality,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna A. Prechal, președintă de cameră, doamna M. L. Arastey Sahún și domnii F. Biltgen, N. Wahl și J. Passer (raportor), judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: doamna C. Strömholm, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 14 decembrie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru OE, de J. Byrne, SC, R. Farrell, SC, și B. O’Donoghue, solicitor;
- pentru Minister for Justice and Equality și pentru Irlanda, de M. Browne, C. Hanselmann, A. Joyce și M. Lane, în calitate de agenți, asistați de R. Kennedy, SC, și de D. Breen, BL;
- pentru guvernul maghiar, de Zs. Biró-Tóth și M. Z. Fehér, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: engleza.

- pentru guvernul neerlandez, de K. Bulterman, A. Hanje și P. Huurnink, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
 - pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și J. Tomkin, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 9 martie 2023,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între OE, pe de o parte, și Minister for Justice and Equality (ministrul justiției și egalității, Irlanda), pe de altă parte, în legătură cu o procedură de cerere de consimțământ adresată autorităților judiciare irlandeze de autoritățile judiciare neerlandeze în scopul urmăririi penale a lui OE în Țările de Jos pentru infracțiuni săvârșite înaintea predării sale acestor din urmă autorități, altele decât cele care au motivat predarea respectivă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 1 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Definiția mandatului european de arestare și obligația de executare a acestuia”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.

(2) Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”
- 4 Articolul 3 din această decizie-cadru, intitulat „Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”, prevede:

„Autoritatea judiciară a statului membru de executare (denumită în continuare «autoritate judiciară de executare») refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

1. atunci când infracțiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul membru de executare, atunci când acesta ar avea competența să urmărească această infracțiune în temeiul dreptului său penal;

2. atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare;
 3. atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare nu poate, datorită vârstei sale, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea acestui mandat, în temeiul dreptului statului membru de executare.”
5. Articolul 4 din decizia-cadru menționată, intitulat „Motive de neexecutare facultativă a mandatului european de arestare”, prevede:

„Autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare:

1. atunci când, într-unul dintre cazurile prevăzute la articolul 2 alineatul (4), fapta care stă la baza mandatului european de arestare nu constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptul statului membru de executare; cu toate acestea, în materie de taxe și impozite, de vamă și schimb valutar, executarea mandatului european de arestare nu va putea fi refuzată pe motiv că dreptul statului membru de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în materie de taxe, impozite, de vamă și schimb valutar, ca și dreptul statului membru emitent;
2. atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare este urmărită penal în statul membru de executare pentru aceeași faptă care stă la baza mandatului european de arestare;
3. atunci când autoritățile judiciare ale statului membru de executare au decis fie să nu înceapă urmărirea penală pentru infracțiunea care face obiectul mandatului european de arestare, fie să îi pună capăt sau atunci când persoana căutată a făcut obiectul unei decizii definitive într-un stat membru pentru aceleași fapte care împiedică desfășurarea ulterioară a procedurilor;
4. atunci când s-a prescris acțiunea penală sau pedeapsa, în conformitate cu dreptul statului membru de executare, iar faptele sunt de competența acestui stat membru, în conformitate cu dreptul său penal;
5. în cazul în care din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv pentru aceleași fapte de o țară terță, cu condiția ca, în caz de condamnare, sentința să fi fost executată sau să se afle în acel moment în curs de executare sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul țării de condamnare;
6. în cazul în care mandatul european de arestare a fost emis în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, atunci când persoana căutată rămâne în statul membru de executare, este resortisant sau rezident al acestuia, iar acest stat se angajează să execute această pedeapsă sau măsură de siguranță în conformitate cu dreptul său intern;
7. atunci când mandatul european de arestare se referă la infracțiuni care:
 - (a) în conformitate cu dreptul statului membru de executare, au fost săvârșite în întregime sau parțial pe teritoriul statului membru de executare sau într-un loc considerat ca atare sau

(b) au fost săvârșite în afara teritoriului statului membru emitent, iar dreptul statului membru de executare nu autorizează urmărirea penală pentru aceleași infracțiuni săvârșite în afara teritoriului acestuia.”

6 Articolul 6 din aceeași decizie-cadru, intitulat „Stabilirea autorităților judiciare competente”, prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Autoritatea judiciară emitentă este autoritatea judiciară a statului membru emitent care este competentă să emită un mandat european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.

(2) Autoritatea judiciară de executare este autoritatea judiciară a statului membru de executare, care este competentă să execute mandatul european de arestare, în conformitate cu dreptul acestui stat.”

7 Articolul 8 din Decizia-cadru 2002/584, intitulat „Conținutul și forma mandatului european de arestare”, menționează informațiile pe care trebuie să le conțină mandatul european de arestare, precum și limba în care acesta trebuie să fie tradus.

8 Capitolul 3 din această decizie-cadru, referitor la „[e]fectele predării”, cuprinde printre altele articolul 27 din aceasta, intitulat „Eventuala urmărirea penală pentru alte infracțiuni” și care are următorul cuprins:

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului [Uniunii Europene] că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

[...]

(g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4).

(4) Cererea pentru consimțământ este prezentată autorității judiciare de executare, însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1), precum și de o traducere, astfel cum se prevede la articolul 8 alineatul (2). Consimțământul este dat atunci când infracțiunea pentru care este solicitat implică ea însăși obligația de predare, în conformitate cu prezenta decizie-cadru. Consimțământul este refuzat pentru motivele menționate la articolul 3 și, în caz contrar, poate fi refuzat doar pentru motivele menționate la articolul 4. Decizia este adoptată în cel mult 30 de zile de la data primirii cererii.

Pentru cazurile menționate la articolul 5, statul membru emitent trebuie să acorde garanțiile care sunt prevăzute aici.”

Dreptul irlandez

- 9 European Arrest Warrant Act 2003 (Legea din 2003 privind mandatul european de arestare) a transpus Decizia-cadru 2002/584 în ordinea juridică irlandeză.
- 10 Articolul 2 alineatul (1) din această lege, în versiunea aplicabilă situației de fapt din litigiul principal (denumită în continuare „Legea din 2003”), prevede:

„În prezenta lege [...],

[...]

«autoritate judiciară emitentă» înseamnă, din perspectiva unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară din statul emitent care a emis mandatul european de arestare în cauză;

«stat emitent» înseamnă, din perspectiva unui mandat european de arestare, statul membru [...] a cărui autoritate judiciară a emis acest mandat european de arestare;

«autoritate judiciară» înseamnă judecătorul, magistratul sau orice altă persoană autorizată în temeiul legislației statului membru în cauză să îndeplinească funcții identice sau similare celor îndeplinite de o instanță din [Irlanda] în conformitate cu articolul 33;

[...]”

- 11 Articolul 22 alineatul (7) din Legea din 2003 are următorul cuprins:

„În ceea ce privește o persoană care a fost predată unui stat membru emitent în temeiul prezentei legi, High Court [(Înalta Curte, Irlanda)] își poate da consimțământul pentru:

- (a) declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective în statul membru emitent pentru săvârșirea unei infracțiuni,
- (b) aplicarea, în statul membru emitent, a unei pedepse împotriva persoanei respective, inclusiv a unei pedepse privative de libertate, pentru săvârșirea unei infracțiuni sau
- (c) declanșarea urmăririi împotriva persoanei respective sau privarea de libertate a acesteia în statul emitent în scopul executării unei pedepse sau a unei ordonanțe de reținere pentru săvârșirea unei infracțiuni,

la primirea unei cereri scrise în acest sens din partea statului membru emitent.”

- 12 Potrivit articolului 22 alineatul (8) din legea menționată, consimțământul prevăzut la articolul 22 alineatul (7) din aceasta trebuie refuzat în cazul în care infracțiunea în cauză este o infracțiune pentru săvârșirea căreia o persoană nu ar putea să fie predată, în temeiul părții 3 din aceeași lege. Această parte 3 cuprinde dispozițiile privind drepturile fundamentale, corespondența, dubla

incriminare, urmărirea penală împotriva persoanei căutate pe teritoriul statului în temeiul aceluiași presupuse fapte, vârsta răspunderii penale, extraterritorialitatea și procesele desfășurate în lipsa persoanei acuzate.

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 High Court (Înalta Curte) a fost sesizată, în calitatea sa de autoritate judiciară de executare, cu o cerere având ca obiect executarea a trei mandate europene de arestare emise împotriva lui OE în cursul anului 2016 în Țările de Jos, două dintre acestea fiind emise de Parchetul din Amsterdam, iar al treilea de Parchetul Național neerlandez (denumite în continuare „mandatele europene de arestare inițiale”).
- 14 Printr-o ordonanță care nu a fost atacată cu apel (denumită în continuare „ordonanța de predare din 2017”), High Court (Înalta Curte) a decis predarea lui OE după ce a respins obiecțiile formulate de acesta. Este cert că niciuna dintre aceste obiecții nu privea faptul că mandatele europene de arestare inițiale fuseseră emise de procurori. Ulterior predării, OE a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea de 18 ani pe care o execută în prezent în Țările de Jos.
- 15 În cursul anului 2019, un judecător de instrucție din Amsterdam a prezentat High Court (Înalta Curte) o cerere de consimțământ în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 și al articolului 22 alineatul (7) din Legea din 2003, prin care se urmărea să se permită urmărirea penală a lui OE pentru infracțiuni săvârșite înaintea predării sale, altele decât cele care motivaseră mandatele europene de arestare inițiale.
- 16 OE s-a opus acestei cereri, arătând că mandatele europene de arestare inițiale nu fuseseră eliberate în mod valabil întrucât fuseseră emise de procurori, cu alte cuvinte de autorități care nu puteau fi considerate „autorități judiciare” în sensul Deciziei-cadru 2002/584. Potrivit lui OE, această împrejurare se opunea admiterii cererii de consimțământ.
- 17 Prin ordonanța din 27 iulie 2020, High Court (Înalta Curte) a dat consimțământul solicitat. În special, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe faptul că mandatele europene de arestare inițiale nu fuseseră emise în mod valabil, aceasta a subliniat că ordonanța de predare din 2017 avea autoritate de lucru judecat. OE a declarat apel împotriva acestei ordonanțe la Court of Appeal (Curtea de Apel, Irlanda).
- 18 La 27 mai 2021, Court of Appeal (Curtea de Apel) a respins acest apel, considerând că era necesar să se aplice norma națională de procedură referitoare la estoppel, care împiedica contestarea ordonanței de predare din 2017. În această privință, Court of Appeal (Curtea de Apel) a făcut referire în special la jurisprudența Curții din care ar rezulta că deciziile judiciare rămase definitive după epuizarea căilor de atac sau expirarea termenelor de introducere a căilor de atac nu pot fi, în principiu, repuse în discuție.
- 19 Cererea introdusă de OE la 6 iulie 2021 pentru a i se permite să formuleze recurs împotriva acestei decizii a Court of Appeal (Curtea de Apel) a fost admisă printr-o decizie a instanței de trimitere din 22 septembrie 2021, ținând seama de faptul că litigiul principal ridică probleme de interes general.

- 20 În fața acestei instanțe, OE admite că ordonanța de predare din 2017 are autoritate de lucru judecat în dreptul irlandez și că dreptul Uniunii nu impune ca această ordonanță să poată fi repusă în discuție. Cu toate acestea, în ceea ce privește condițiile legale care reglementează procedura consimțământului, care ar avea caracter autonom, OE arată că, potrivit articolului 22 alineatul (7) din Legea din 2003, cererea de consimțământ trebuie să provină de la „statul emitent”, iar acesta este definit ca fiind statul a cărui „autoritate judiciară” a emis mandatul european de arestare inițial. Or, întrucât din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), precum și din Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri) (C-510/19, EU:C:2020:953), ar rezulta că procurorii care au emis mandatele europene de arestare inițiale nu constituiau „autorități judiciare” în sensul Deciziei-cadru 2002/584, Regatul Țărilor de Jos nu poate fi considerat un „stat emitent” în scopul procedurii consimțământului.
- 21 În apărare, ministrul justiției și egalității susține că orice problemă care s-ar fi putut ridica privind posibilitatea procurorilor neerlandezi de a acționa în calitate de autorități judiciare emitente ale mandatelor europene de arestare inițiale trebuie considerată a fi fost soluționată definitiv de High Court (Înalta Curte) în ordonanța sa de predare din 2017 și că principiul estoppel se aplică ordonanței definitive respective, astfel încât aceasta nu mai poate fi repusă în discuție cu privire la acest aspect.
- 22 Potrivit instanței de trimitere, răspunsul la întrebarea dacă este posibil să i se permită lui OE, în cadrul unei cereri de consimțământ prevăzute la articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, să invoce un argument întemeiat pe faptul că mandatele europene de arestare inițiale nu au fost emise de o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, depinde de calificarea juridică a relației care există între procedura de predare și procedura de consimțământ.
- 23 Astfel, în cazul în care aceste două proceduri ar trebui să fie considerate distincte și autonome, principiul estoppel nu s-ar putea aplica, astfel încât orice obiecție formulată de persoana în cauză în cadrul cererii de predare ar putea fi invocată din nou în cadrul cererii de consimțământ.
- 24 În schimb, în cazul în care aceste proceduri ar fi concepute ca fiind atât de strâns legate încât o problemă soluționată în decizia de predare nu ar mai putea fi dezbătută în scopul deciziei de consimțământ, nu i s-ar permite lui OE, în aceste împrejurări, să invoce în acest din urmă stadiu un argument referitor la statutul autorității judiciare emitente.
- 25 În aceste condiții, Supreme Court (Curtea Supremă, Irlanda) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 27 din Decizia-cadru [2002/584] trebuie interpretat în sensul că o decizie de predare a unei persoane creează un raport juridic între aceasta, statul membru de executare și statul membru emitent, astfel încât orice aspect considerat a fi fost soluționat definitiv prin această decizie trebuie să fie de asemenea considerat a fi fost soluționat în scopul procedurii de obținere a consimțământului pentru urmărirea penală sau pentru aplicarea unei pedepse în legătură cu alte infracțiuni?

- 2) În cazul în care răspunsul la prima întrebare este că articolul 27 nu impune această interpretare, o normă națională de procedură încalcă principiul efectivității atunci când are drept consecință să o împiedice pe persoana vizată să invoce, în contextul unei cereri de obținere a consimțământului, o hotărâre relevantă a [Curții] pronunțată ulterior deciziei de predare?”

Procedura în fața Curții

- 26 Instanța de trimitere a solicitat judecarea cauzei potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții sau, cu titlu subsidiar, potrivit procedurii accelerate în temeiul articolului 105 alineatul (1) din acest regulament de procedură. În susținerea acestor cereri, ea a invocat în special faptul că OE era privat de libertate în Țările de Jos la data introducerii cererii de decizie preliminară și că autoritățile neerlandeze urmăreau să clarifice, în regim de urgență, statutul său juridic.
- 27 La 15 martie 2022, Curtea a decis, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, că nu era necesar să se dea curs cererii de judecare a prezentei cauze potrivit procedurii preliminare de urgență, nefiind îndeplinite condițiile de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură.
- 28 La 23 martie 2022, președintele Curții a decis, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, să respingă cererea de judecare a prezentei cauze potrivit procedurii accelerate.
- 29 Astfel, pe de o parte, în speță, deși OE este în prezent lipsit de libertate, menținerea sa în detenție nu depinde de răspunsul Curții la întrebările preliminare, întrucât el execută o pedeapsă pentru care a fost condamnat definitiv.
- 30 Pe de altă parte, împrejurarea că instanța de trimitere sau autoritățile naționale sunt obligate să depună toate eforturile pentru a asigura o soluționare rapidă a cauzei principale nu poate fi suficientă în sine pentru a justifica recurgerea la procedura accelerată (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 23 decembrie 2015, Vilkas, C-640/15, EU:C:2015:862, punctul 8).

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 31 Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere urmărește să afle în esență dacă articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că un mandat european de arestare pe baza căruia o persoană a făcut obiectul unei decizii de predare a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, se opune ca, ulterior, autoritatea judiciară de executare, sesizată cu o cerere în acest sens de o autoritate judiciară emitentă în sensul articolului 6 alineatul (1) menționat, să își dea consimțământul pentru ca această persoană să fie urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat această predare.

- 32 În primul rând, trebuie amintit că, în conformitate cu o jurisprudență constantă, interpretarea dată de Curte unei norme de drept al Uniunii în exercitarea competenței pe care i-o conferă articolul 267 TFUE lămurește și precizează semnificația și domeniul de aplicare ale acestei norme, astfel cum trebuie sau ar fi trebuit să fie înțeleasă și aplicată de la intrarea sa în vigoare. Rezultă că norma astfel interpretată poate și trebuie să fie aplicată de instanță raporturilor juridice născute și constituite înainte de pronunțarea hotărârii asupra cererii de interpretare dacă sunt reunite și condițiile care permit supunerea litigiului privind aplicarea normei respective instanțelor competente (Hotărârea din 10 noiembrie 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, punctul 51 și jurisprudența citată).
- 33 Or, la punctul 70 din Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri) (C-510/19, EU:C:2020:953), Curtea a statuat, făcând trimitere, în această privință, la concluziile care decurg din Hotărârea din 27 mai 2019, OG și PI (Parchetele din Lübeck și Zwickau) (C-508/18 și C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), că procurorul unui stat membru care, deși participă la administrarea justiției, poate primi în cadrul exercitării puterii sale de decizie o instrucțiune individuală din partea puterii executive nu reprezintă o „autoritate judiciară de executare”, în sensul articolului 6 alineatul (2), precum și al articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584. În plus, la punctul 47 din această hotărâre, Curtea a subliniat că statutul și natura autorităților judiciare menționate la alineatul (1) și, respectiv, la alineatul (2) ale articolului 6 din Decizia-cadru 2002/584 sunt aceleași, deși aceste autorități judiciare exercită funcții distincte legate, pe de o parte, de emiterea unui mandat european de arestare și, pe de altă parte, de executarea unui asemenea mandat.
- 34 Din această jurisprudență rezultă că mandatele europene de arestare care, precum cele în discuție în litigiul principal, au fost emise de procurorul unui stat membru care poate să primească, în cadrul exercitării puterii sale de decizie, o instrucțiune individuală din partea puterii executive nu sunt emise în conformitate cu cerințele care decurg din Decizia-cadru 2002/584.
- 35 În aceste condiții, trebuie amintită, în al doilea rând, importanța pe care o are, atât în ordinea juridică a Uniunii, cât și în ordinele juridice naționale, principiul autorității de lucru judecat. Astfel, Curtea a avut deja ocazia de a preciza că, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca hotărârile judecătorești rămase definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate (Hotărârea din 26 ianuarie 2017, Banco Primus, C-421/14, EU:C:2017:60, punctul 46 și jurisprudența citată).
- 36 În speță, din decizia de trimitere reiese că OE nu a declarat apel împotriva ordonanței de predare din 2017 și că, după predarea sa, a fost condamnat la o pedeapsă cu închisoarea în Țările de Jos în temeiul unei hotărâri rămase definitive. Cu toate acestea, fără a repune în discuție autoritatea de lucru judecat a ordonanței de predare din 2017 și nici pe cea a deciziei de condamnare care a fost pronunțată în urma acestei predări, menționată la punctul 14 din prezenta hotărâre, OE susține că consimțământul solicitat în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 nu poate fi dat în cazul în care, precum în cauza principală, mandatele europene de arestare care au determinat predarea nu au fost emise în conformitate cu decizia-cadru menționată. În acest context, OE nu repune în discuție nici statutul autorității judiciare care a formulat această cerere de consimțământ.

- 37 În al treilea rând, Curtea a statuat deja că, din moment ce persoana căutată a fost arestată și ulterior predată statului membru emitent, mandatul european de arestare și-a epuizat, în principiu, efectele juridice, sub rezerva efectelor predării prevăzute expres în capitolul 3 din Decizia-cadru 2002/584 (Hotărârea din 13 ianuarie 2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, punctul 77).
- 38 Or, printre efectele predării prevăzute în acest capitol 3 figurează eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni, ale cărei condiții și modalități de punere în aplicare sunt prevăzute la articolul 27 din decizia-cadru amintită.
- 39 Acest articol 27 enunță, la alineatul (2), principiul specialității, potrivit căruia, cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 36].
- 40 Acest principiu impune ca statul membru emitent care dorește să urmărească penal sau să condamne o persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale în temeiul unui mandat european de arestare, alta decât cea care a motivat această predare, să obțină consimțământul statului membru de executare pentru a evita ca primul stat membru să încalce competențele pe care statul membru de executare le-ar putea exercita și să depășească prerogativele sale în raport cu persoana urmărită [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 septembrie 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Principiul specialității), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 40].
- 41 Numai în cazurile prevăzute la articolul 27 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584, în special atunci când consimțământul a fost dat în conformitate cu alineatul (3) litera (g) și cu alineatul (4) ale acestui articol, autoritățile judiciare ale statului membru emitent sunt autorizate să urmărească sau să condamne această persoană pentru o altă infracțiune decât cea care a motivat predarea sa [a se vedea în acest sens Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri), C-510/19, EU:C:2020:953, punctul 63].
- 42 Cu toate acestea, în pofida legăturii care unește astfel punerea în aplicare a articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584 și existența unui mandat european de arestare executat anterior, Curtea a precizat că decizia de acordare a consimțământului prevăzut la articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 este distinctă de cea privind executarea unui mandat european de arestare și produce pentru persoana în cauză efecte diferite de cele ale acestei din urmă decizii [Hotărârea din 24 noiembrie 2020, Openbaar Ministerie (Fals în înscrisuri), C-510/19, EU:C:2020:953, punctul 60, precum și Hotărârea din 26 octombrie 2021, Openbaar Ministerie (Dreptul de a fi ascultat de autoritatea judiciară de executare), C-428/21 PPU și C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, punctul 49].
- 43 După cum a arătat domnul avocat general la punctul 46 din concluzii, decizia de a da consimțământul are un obiect care îi este propriu și trebuie, pentru acest motiv, să fie adoptată de autoritatea judiciară de executare în urma unei examinări separate și autonome în raport cu cea determinată de mandatul european de arestare.

- 44 Astfel, în conformitate cu ceea ce prevede articolul 27 alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584, autoritatea judiciară de executare trebuie să verifice dacă cererea de consimțământ care îi este prezentată este însoțită de informațiile menționate la articolul 8 alineatul (1) din această decizie-cadru și de o traducere, după cum se prevede la articolul 8 alineatul (2) din decizia-cadru menționată. Această autoritate trebuie să verifice de asemenea dacă infracțiunea pentru care este solicitat consimțământul determină ea însăși obligația de predare în temeiul Deciziei-cadru 2002/584. În sfârșit, ea trebuie să aprecieze, în raport cu motivele de neexecutare obligatorie sau facultativă menționate la articolele 3 și 4 din această decizie-cadru, dacă extinderea urmăririi penale la alte infracțiuni decât cele care au motivat predarea persoanei în cauză poate fi autorizată.
- 45 Or, din modul de redactare a acestor dispoziții nu reiese că un viciu care afectează un mandat european de arestare inițial ar fi de natură să împiedice autoritatea judiciară de executare să dea consimțământul solicitat.
- 46 Pe de altă parte, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 51 din concluzii, orice altă interpretare a dispozițiilor menționate ar compromite obiectivele urmărite prin Decizia-cadru 2002/584.
- 47 Astfel, Curtea a statuat deja că, deși articolele 27 și 28 din această decizie-cadru conferă statelor membre anumite competențe precise în cadrul executării unui mandat european de arestare, aceste dispoziții, întrucât prevăd norme derogatorii în raport cu principiul recunoașterii reciproce enunțat la articolul 1 alineatul (2) din decizia-cadru menționată, nu pot fi interpretate astfel încât să se ajungă la neutralizarea obiectivului urmărit prin aceeași decizie-cadru, care constă în facilitarea și în accelerarea predărilor dintre autoritățile judiciare ale statelor membre având în vedere încrederea reciprocă care trebuie să existe între acestea [Hotărârea din 24 septembrie 2020, *Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof* (Principiul specialității), C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, punctul 35 și jurisprudența citată].
- 48 Or, a admite că condițiile în care a fost efectuată predarea pot face obiectul unei reexaminări în cadrul unei cereri de consimțământ formulate în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 ar avea ca rezultat întârzierea deciziei de consimțământ, pentru motive străine de cele prevăzute la acest alineat (4), ceea ce ar fi contrar imperativului celerității care stă la baza acestei decizii-cadru.
- 49 În plus, o asemenea reexaminare ar fi incompatibilă cu principiul securității juridice, întrucât ar putea repune în discuție caracterul definitiv al deciziei judiciare prin care s-a dispus executarea mandatului european de arestare în discuție, cu încălcarea principiului autorității de lucru judecat amintit la punctul 35 din prezenta hotărâre.
- 50 Pe de altă parte, din moment ce este cert, așa cum reiese din cuprinsul punctelor 13, 14 și 32-34 din prezenta hotărâre, că ordonanța de predare din 2017 a rămas definitivă în pofida faptului că a fost adoptată ca urmare a unor mandate europene de arestare caracterizate de împrejurarea că au fost emise de autorități care nu pot fi calificate drept „autorități judiciare competente”, în sensul articolului 6 din Decizia-cadru 2002/584, ar fi paradoxal să se repună în discuție, ca urmare a acestei împrejurări, consimțământul aflat la originea cauzei principale, care, la rândul său, a urmat unei cereri emise de o autoritate judiciară competentă.
- 51 În sfârșit, interpretarea articolului 27 din Decizia-cadru 2002/584, astfel cum a fost reținută la punctul 45 din prezenta hotărâre, este de natură să favorizeze realizarea obiectivului de combatere a impunității urmărit de asemenea prin această decizie-cadru (a se vedea în acest sens

Hotărârea din 31 ianuarie 2023, Puig Gordi și alții, C-158/21, EU:C:2023:57, punctul 141). Astfel, a admite că o autoritate judiciară de executare poate refuza să dea consimțământul care îi este solicitat în temeiul articolului 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din decizia-cadru menționată pentru motive străine de cele prevăzute la acest alineat (4) ar aduce atingere obiectivului amintit, împiedicând autoritățile judiciare din statul membru emitent să urmărească penal, să condamne sau să priveze de libertate o persoană pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

- 52 Ținând seama de ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584 trebuie interpretat în sensul că împrejurarea că un mandat european de arestare pe baza căruia o persoană a făcut obiectul unei decizii de predare a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, nu se opune ca, ulterior, autoritatea judiciară de executare, sesizată cu o cerere în acest sens de o autoritate judiciară emitentă în sensul articolului 6 alineatul (1) menționat, să își dea consimțământul pentru ca această persoană să fie urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat această predare.

Cu privire la a doua întrebare

- 53 Având în vedere răspunsul dat la prima întrebare, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 27 alineatul (3) litera (g) și alineatul (4) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre

trebuie interpretat în sensul că

împrejurarea că un mandat european de arestare pe baza căruia o persoană a făcut obiectul unei decizii de predare a fost emis de o autoritate care nu constituia o „autoritate judiciară emitentă”, în sensul articolului 6 alineatul (1) din această decizie-cadru, nu se opune ca, ulterior, autoritatea judiciară de executare, sesizată cu o cerere în acest sens de o autoritate judiciară emitentă în sensul articolului 6 alineatul (1) menționat, să își dea consimțământul pentru ca această persoană să fie urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat această predare.

Semnături